

Забули

*«Ви храм Бога Живого, як Бог прорік:
Поселяюсь серед них і ходитиму,
і буду їм Богом, а вони будуть народом Моїм!»
2-ге до Коринтян 6:16*

Забули ми, що ми є християни,
Не просто люди, що зібралися разом.
Зріднили нас усіх Христові рани,
З'єднала нас усіх Його любов!

Його любов! Любов Отця і Сина,
Безмежна і незмінна, щоб ти не зробив.
Забуде все Його любов велика,
Для цього Сина Свого Бог не пожалів.

А наша ж де? Ота свята, безмірна?
Щоб всіх людей любить, усіх прийнять?
Щоб брата називати дійсно братом,
Щоб і сестра сестру змогла обнять?

Де та любов, якою нас Ісус
Всіх наділив, і нам звелів любити.
І, коли ображають тебе, брате,
Господь сказав любити, любити й простити.

Забули ми, що ми є християни,
Забули, що повинні пробачати.
І не лише прощать усіх устами,
В самому серці це прощення відчувати.

Сестра сестру в Христі, вже зневажає,
Бо щось не так сказав їй ось той брат.
Й образа в серці сильно заважає
До неї просто підійти й сказати.

Що десь не так, сестра, ти поступила,
Скажи мені насправді, як було.
Прости мене, тебе я осудила...
І ти мене прости... Ось це любов!

Та ні. Як покоритися нам Богу?

Це вона винна, знаю, як було.
Уже свій висновок брат, сестра зробили,
До правди нікому й діла не було.

І тишком-нишком хтось когось питає,
Яким життям живе кожна сім'я.
Один на одного інтриги лиш плетуть,
Цікаво всім, як інші то живуть.

Забули ми, що ми є християни!
Як в зібрання приходим, подивись:
На обличчі маска благочестя,
А в одязі «світу» видно блиск.

І судять, судять, судять, брат на брата,
Свою колоду в оці не видно.
В кожного з краю своя хата,
На Бога вже не дивиться ніхто.

Всім добре так, за себе лиш стояти,
Брату за дитя його сказати,
Що не на ту ступа воно дорогу,
Своє ж з «широкої» не може вже забрати.

А та сестра щось не так сказала,
Ніхто не розбирається: чому, чого?
Відразу засудили і вердикт – погана,
І на цьому все закінчено.

Чому не хочемо ми говорити?
Не хочемо і слухать чомусь ми.
Бо легше все самим собі рішити,
Але ж Господь сказав, щоб говорили ми.

Коли є що не так, щоб не мовчали,
Не маємо ми права нічого не казати.
Та як сказати про це рідні Христовій?
В любові щирій, в голосі не осудять.

Не іншому казати, що не до вподоби,
І не у сім'ї це все рішать,
Не виносити на бесіду у церкві,
З смиренням підійти й спитати.

Якби ж усі проблеми ми ось так рішали,
І один одного хотіли б чути ми.
Було б менше диявольських капканів,
І в церкві було б менше марноти.

Та чому в хорах нема кому співати,
Дивуються, що діти разом не живуть.
Ворогує батько з рідним сином,
І люди на зібрання по звичаю вже йдуть.

Зачерствіло серце, душа закам'яніла,
Чужою стала біль рідного в Христі.
Не чіпає нас пророча Божа сила,
У нас був Божий Дух, тепер дух марноти.

Забули ми, що ми є християни!
Самого Бога діти! Святого всіх святих!
І ми, такі ж як Бог повинні бути,
Любить, любить, любить, усіх любить!

Прощати так, як Ісус усіх прощав,
Любов'ю покривав Він усе зло.
Навчати так, як і Ісус навчав,
Народу так багато у ніг Його було.

Ніколи ні на кого не дивився,
Лише до Господа молився в тишині.
А ми рівняємось на тих, хто помилився,
Можна йому, то можна і мені.

Забули ми, що ми є християни,
Дивитися повинні лише на Христа.
Молись, дорога церква, часу мало,
Щоб ми згадали чиє ми є дитя!
Амінь

P.S. Прошу пробачення за допущені помилки.

*Ирина Шутак-Охмак
February 07, 2018*

Источник: <http://www.poems4christ.com/ru/article/11402>

© Copyright 2026, Поэзия для Христа - www.poems4christ.com